

Albert Abelló, president de la Cambra de Tarragona, i Sebastián Pla, vice-president de la Cambra de Castelló.

La sintonia dels agreujats

“A voltes ens tanquem en el nostre epicentre i perdem de vista que el camp de joc és molt més gran que això.” Ho diu Albert Abelló, president de la cambra de comerç de Tarragona, amb motiu de la trobada del dia 1 d'octubre proppassat a la capital de la Plana Alta entre representants de les cambres de comerç de Castelló de la Plana i Tarragona. El resultat de la cimera és una declaració conjunta per a promoure i reivindicar la millora de les infraestructures que uneixen tots dos territoris, sistemes viaris i ferroviaris que “són clau per al desenvolupament del corredor mediterrani i la seva situació socio-econòmica”, segons que remarca el text acordat.

La trobada entre totes dues institucions serveix per a tornar a posar sobre la taula les deficiències en la xarxa de transport que uneix (si no separa)

Les cambres de comerç de Tarragona i Castelló de la Plana han subscrit una declaració en què reclamen més bones connexions per a l'eix mediterrani i, alhora, reivindiquen més atenció des de Barcelona i València.

Castelló de la Plana i Tarragona, i, per extensió, el País Valencià i el Principat. Quant a carreteres, tots dos territoris es troben units o bé per carreteres

secundàries, o bé per una autopista de peatge, o bé per una autovia (fruit del desdoblament de la N340) que, en traspasar el Sénia, esdevé d'un únic carril per sentit. Pel que fa al ferrocarril, si bé és cert que aquests darrers mesos s'han fet passes decisives per aconseguir connexions d'altres prestacions des d'Alacant a Portbou, no és menys cert que a hores d'ara el tram més endarrerit és el que uneix les capitals de Castelló i Tarragona.

En aquestes circumstàncies, el col·lapse de les xarxes de comunicació és una possibilitat que caldria no descartar. Segons la Generalitat Valenciana, avui el 94% de les comunicacions per terra al litoral mediterrani es fan a través de la carretera. Cada dia hi circulen 8.000 camions. Segons els càlculs de la Generalitat, aquestes vies es col·lapsaran a mitjan dècada vinent.

Per tot això, les cambres de comerç reclamen eixos viaris de gran capacitat. “La densitat de trànsit amb les infraestructures viàries actuals fa insostenible aquesta situació a curt termini”, adverteix la declaració. “Per això és necessària l’execució de l’autovia A7 entre Castelló i Tarragona.” Pel que fa al sistema de ferrocarrils, les cambres remarquen que “és necessari un corredor segregat” amb “vies independents per a passatgers i mercaderies” i per això s’adhereixen al projecte Ferrmed que reclama d’habilitar una plataforma ferroviària per a mercaderies entre Algesires i la ciutat alemanya de Duisburg, que permeta una eixida comercial cap a Europa i connecte els ports i, per tant, millore la interconnexió entre ports i ferrocarrils.

La reunió del dia 1 d’octubre passat té una transcendència que va més enllà d’una simple trobada entre empresaris de dos territoris veïns. La cimera (per més estrany que sembla era la primera d’aquestes característiques que es duia a terme) fou un toc d’atenció. Tarragona i Castelló de la Plana van aprofitar-ho per recordar als representants empresarials i als responsables polítics de València i Barcelona que sense unes bones comunicacions i, per tant, una bona entesa entre totes dues parts, es perd eficiència i capacitat per a competir a Europa. La reivindicació potser resulta òbvia, però en un context

en què les decisions en matèria d’infraestructures s’han pres a voltes sense seguir una lògica econòmica, resulta del tot congruent.

“Sembla que hi haja un interès a impedir una bona comunicació entre Castelló i Tarragona. Geogràficament, són molt a prop, però alhora són molt lluny perquè hi ha unes infraestructures que no són les més idònies”, es queixa Albert Abelló, president de la cambra de comerç de Tarragona. Sobre si València i Barcelona haurien d’escoltar més Castelló de la Plana i Tarragona, Abelló ho veu clar: “Em sembla que sí. Tant València com Barcelona tenen un paper fonamental a l’eix mediterrani, però moltes voltes pequen d’egocentrisme, de sentir-se el centre de l’univers. Totes dues capitals han d’adonar-se que depenen del seu entorn i que aquest també contribueix al seu progrés i a millorar la seua influència a Europa”.

Canvi de marxa. La signatura de la declaració conjunta de les cambres de Tarragona i Castelló evidencia la desídia amb què durant anys s’ha abordat la qüestió de les infraestructures i la mauleria en les relacions empresarials entre el Principat i el País Valencià. Amb tot i això, de fa un any i mig alguna cosa sembla que canvia. Les reivindicacions a favor de l’arc mediterrani s’han intensificat al sud del Sènia (si bé és cert que a remolc

Les cambres de Castelló i Tarragona reclamen més atenció de València i Barcelona

de la conveniència política del Partit Popular valencià), igualment com els contactes empresarials. El juny del 2008, les cambres de comerç de València i Barcelona van dur a terme un cimera amb el patrocinatge dels consellers d’economia de tots dos territoris. Un mes després es reunien el Cercle d’Economia i el lobby Associació Valenciana d’Empresaris a Barcelona. I el maig d’enguany, el president de la Generalitat de Catalunya, José Montilla, aprofitava una visita a València per dinar amb l’organització que encapçala Francisco Pons. Després de molts anys, les trobades polític-empresarials entre representants d’ambdós costats del Sènia són públics, cosa que aporta un signe de normalitat ben substantiu. Ara, Tarragona i Castelló de la Plana han volgut afegir-se a aquesta normalitat en les relacions per dir en veu alta allò que no és normal.

Violeta Tena

Breus

Eric Maskin: “En temps de crisi no s’han d’apujar impostos”

El premi Nobel d’economia 2007, Eric Maskin, va assegurar en una conferència al Parlament de Catalunya que “apujar els impostos en temps de recessió no és bona idea”. D’aquesta manera, l’economista valora negativament l’anunci de l’executiu de Zapatero d’apujar impostos com ara l’IVA i l’IRPF. Segons Maskin, “cal una molt bona raó” per a fer-ho. A parer seu, “una apujada d’imposts interfereix en el consum i en la producció”, i tot plegat pot acabar “desembocant en un cycle que és justament el contrari del que hauríem de veure, que és un consumidor animat”. D’una altra banda, el

Eric Maskin, Nobel d’economia 2007, en una conferència al Parlament amb Ernest Benach.

Nobel d’economia va afegir que caldrà una regulació bancària que estableixi “uns límits d’allò que poden fer els bancs”, perquè el risc que s’ha corregut els darrers anys en aquest sector no

L’estalvi familiar, en màxims històrics

La crisi és la millor medecina contra la disbauxa en la despesa de què presumien molts a l’etapa de bonança. L’estalvi de les famílies no ha deixat de créixer d’ençà que començaren les dificultats econòmiques i ha arribat al 24,3% de la renda disponible el segon trimestre de l’any, el punt màxim des que es començà a elaborar aquesta estadística. Paral·lelament, el consum, principal component del PIB, va disminuir d’un 8,6%. El segon trimestre del 2008, la taxa d’estalvi es va situar en el 10,8% de la renda disponible.